

DE TRIBUNE

Redactie-adres:
D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3.
Amsterdam.

SOC. DEM. ORGAAN

Administratie-adres:
Gysbrecht van Aemstelstraat 32
Amsterdam.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij (S. D. P.).
VERSCHIJNT WOENSDAGS EN ZATERDAGS.

REDACTIE: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Abonnement bij vooruitbetaling fr. p. p. 60 cent per 3 mnd.
Weekabonnement 5 ct. voor de 2 nrs. - Losse nrs. 3 ct.
ADVERTENTIËN 10 CENT PER REGEL.

Lieb knecht's verklaring.

Wij geven hierbij de vertaling van de tekst van het historische document, waarmede *Karl Lieb knecht* als lid van de Rijksdag op 2 Dec. j.l., *hij alléén*, zijn tegenstemmen tegen het Duitsche oorlogsbudget motiveerde:

„Mijn stem tegen het wetsvoorstel van heden berust op deze overwegingen:

Deze oorlog, die geen der betrokken volken zelf heeft gewild, is niet ontstoken ten bate van de welvaart van het Duitsche of van enig ander volk. Men heeft te maken met een imperialistische oorlog, een oorlog om de politieke heerschappij over gewichtige exploitatie-terreinen voor het industrie- en bankkapitaal. Van het standpunt der concurrentie in de oorlogstoerusting heeft men te maken met een door de Duitsche en Oostenrijksche oorlogspartijen gemeenschappelijk in de duisternis van het half-absolutisme en der geheime diplomatie uitgelokten krijg, om de tegenstanders vóór te zijn. Tevens is de oorlog een Bonapartistische poging om de groeiende arbeidersbeweging te ontzenuwen en te verpletteren. Dit hebben de verlopen maanden in weerwil van een niets ontzienden toelag, om de hoofden te verwarren, met steeds grootere duidelijkheid getoond.

De Duitsche leuze „Tegen het Tsarisme” bedoelde evenals de tegenwoordige Engelsche en Fransche leuzen „tegen het militarisme” — de edelste neigingen, de revolutionaire overleveringen en idealen van het volk voor den volkshaat in beweging te brengen. Duitschland, de medeplichtige van het tsarisme, het voorbeeld van politieke achterlijkheid tot den dag van heden toe, heeft geen roeping als bevrijder van de volken. De bevrijding van zoowel het Russische als het Duitsche volk moet beider werk zijn.

De oorlog is geen Duitsche verdedigingsoorlog. Zijn historisch karakter en aanvankelijk verloop beloften vertrouwen te stellen in de bewering eener kapitalistische regering, dat het doel, waarvoor zij kredieten vraagt, de verdediging van het vaderland is.

Geëischt moet worden het sluiten van een spoedigen vrede zonder veroveringen; alle pogingen daartoe moeten gesteund worden. Enkel de gelijktijdige en duurzame versterking van de op een zoodanigen vrede gerichte stroomingen in alle oorlogvoerende Staten kan de bloedige slachting doen eindigen vóór de algeheele uitputting van de volken is ingetreden. Slechts de uit den bodem der internationale solidariteit der arbeidersklasse en der vrijheid van alle volken ontsproten vrede kan blijvend zijn. Daarom is het plicht voor het proletariaat van alle landen, ook thans in den oorlog gemeenschappelijk socialistische arbeid te leveren ten bate van den vrede.

De ondersteuningskredieten bewillig ik met het voorbehoud dat de gevraagde som mij verre van voldoende toeschijnt. Niet minder gaarne stem ik voor alles wat het harde lot van onze broeders in het veld verlichten kan, evenals dat van de gewonden en zieken, met wie ik ten diepste medelijden heb. Maar onder protest tegen diegenen die er voor verantwoordelijk zijn en hem hebben teweeggebracht, tegen de kapitalistische oogmerken waarvoor hij wordt gebruikt, tegen de inlijvingsplannen, tegen den inbreuk op de Belgische en Luxemburgsche onzijdigheid, tegen de onbepaalde heerschappij van het oorlogsrecht, tegen de maatschappelijke en politieke plichtsverzaking waaraan regering en heerschende klassen zich ook nog heden schuldig maken, stem ik tegen de verlangde oorlogskredieten.”

* Een enkel woord nog over deze heldhaftige verklaring:

De reformisten drukken haar af, maar vergeten erbij te vertellen, dat deze verklaring hun en de andere socialisten, die vóór oorlog of mobilisatie stemmen of geld beschikbaar stellen, een klap in het gezicht geeft.

Ongetwijfeld zal de verklaring vooral bij de Fransche en Engelsche arbeiders instemming vinden, maar wanneer zal één hunner zóó, duidelijk en dapper, durven spreken?! De geest der revolutionaire Internationale is, in de Westersche oorlogvoerende landen, bij de Duitschers weer het eerst bewust en klaar naar voren gekomen.

Ook de syndicalisten betuigen terecht hun instemming met de moedige daad en het moedige woord van Karl Lieb knecht. Maar waarom laten zij dan toe, dat een S. W. C. in hun aller blad *De Arbeid* (12 Dec. j.l.) een leugenachtige en laffe aanval doet op dezen socialist?! Die aanval deert hem niet, maar hun.

Ten slotte. Het Partijbestuur der S. D. P. besloot aan Karl Lieb knecht de vreugde en instemming van de revolutionaire Hollandsche socialisten met zijn daad te betuigen, en die betuiging tevens over te brengen aan zijn moedige medestrijders, de S. D. arbeiders van Stuttgart.

Men weet, dat óók Rosa Luxemburg, Franz Mehring en Klara Zetkin op Lieb knechts standpunt staan, en daarvan reeds hebben *getuigd*. Wp.

Helpt ons!

Toen de Internationale ineens stortte waren de hoofden der burgerlijk denkende arbeiders verbijsterd. Ze hadden zooveel gehoopt, ze hadden zich bedwelmend aan cijfers en getallen die de grootte van 't Socialisme uitmaakten in hun oogen. Ook ons trof die slag, maar niet als bij de burgerlijke socialistengingen wij gebukt onder de teleurstelling. Wij wisten, dat de burgerlijke gedachten overheerschend waren; wij wisten dat de leiding der partijen hier en elders in handen was van menschen, wier socialisme niet den toets der critiek kon doorstaan.

En tegen die leiders zagen de arbeiders op met ontzag, zij voelden zich minder dan die ontwikkelden en deden hun best hun eigen proletarische gedachten in overeenstemming te brengen met de gedachten der lakenuitdeeler.

O, een mensch kan 't ver brengen in 't vervalschen van zijn eigen gedachten. Hij kan de dominé's volgen tot ver boven de wolken en met zijn gedachten daar een almachtig leider fantaseeren. Hij kan met eenige oefening de dingen gansch anders zien als ze zijn. Zoo deden de arbeiders. Ze lieten zich meeslepen door hun leiders en ze luisterden bescheiden toe.

Zoolang de arbeiders zulke bescheiden luisteraars zijn, zoolang ze nog ontzag hebben voor hun leiders en nog niet het noodige zelfrespect bezitten dat zij noodig hebben en dat hen moet kenmerken als de grondleggers der nieuwe maatschappij zoolang denken ze met de gedachten van anderen en spreken ze met de woorden van hun burgerlijke woordvoerders.

Zóó was de Internationale opgebouwd, op grondslagen van vermolmd hout; het heele gebouw, dat den arbeiders zoo hecht toeleek om zijn nieuwe planken, die aan den buitenkant in 't oog vielen, het viel in elkaar bij de eerste gelegenheid toen het

gemoedelijk windje dat de klassenstrijd moest voorstellen een orkaan werd, een orkaan die alles omverwierp. De burgerlijke mensches staan er bij en klagen: de arbeiders die tot hen opzagen als tot hun verlossers, ze zijn wanhopig. En in plaats van zelfvertrouwen en trots over 'te houden nu hen alles ontvalt, gaan ze weer den ouden verkeerden weg op. Ze gaan luisteren naar preeken. Al wat burgerlijk denkt preekt nu.

Van den socialistischen veldprediker Ds. Bakker tot Ds. Schermerhorn toe. Zelfs socialisten als A. H. Gerhard gaan preeken verkoopen, preeken waarin ze klagen over de slechtheid van 't menschedom. Preeken waarin 't socialisme niet aan de orde is. „Wordt vrijdenkers!” roept deze dominé der vrije gedachte den menschen toe.

Wel ja, gaat „vrij” denken, gij arbeiders, die verrekt van de honger, weest verdraagzaam als goede Protestanten, gaat prat op die deugd als goede „vrije” Hollanders. En stemt in, als Gerhard zegt: „wij zijn allen medeschuldig”. En gij kapitalisten die halen moet van de arbeiders wat gij kunt, denkt toch „vrij” en verheug u over den verzoenenden toon, dien de arbeiders laten hooren in den persoon van hun vertegenwoordiger Gerhard.

Moet het spelletje nu weer van voren of aan beginnen? Moeten we nu weer als toen gaan knutselen aan 't vermolmd gebouwtje? Of zullen we als soliede bouwmeesters van de nieuwe maatschappij met forsche trappen het keetje in elkaar trappen en gaan werken in den grond om nieuwe, hechtere fundamenten te bouwen?

Denkt met uw eigen gedachten, arbeiders. Weest toch niet langer zwak en houdt op met de denkbeelden der bourgeoisie voor uw eigen gedachte te houden.

Weest trotsch en zelfbewust, weest onverdraagzaam, weest zelfs zg. fanatiek, maar blijft niet langer hulpeloze zwakkelingen.

Helpt ons bij 't opbouwen der nieuwe Internationale!
G. v. 't R.

Parlementaire Kroniek.

Het Leeningschandaal.

De goedgebouwde arbeiders, die zich hebben laten verleiden tot het sluiten van een wapenstilstand met hun ergste vijanden, de kapitalisten, ontvangen steeds meer de bittere vruchten van hun lamheid.

De „Volksregering” en in 't bijzonder de door de heerschende klassen en de reformisten bewonderde en gevierde Treub laat hen hongeren en zelfs verhongeren, en heeft dan nog de onbeschaamtheid de uitgeputte arbeiders te dwingen, een groot deel van de oorlogslasten te betalen, terwijl de bezitters hun aandeel door een hooge rente vergoed krijgen.

In overleg met de machtige bankiers en financiers werd het plan uitgewerkt; in alle stilte ten einde de rustige vrede niet te verstoren; in geheime conferenties en geheime nota's werd gekonkeld, en ten slotte het uitbuitingsplan vastgesteld.

Het leeningsontwerp verscheen 16 Nov., en daar de regering spoedige behandeling wilde, was het voor een doelmatige agitatie te laat. Zeker, er kwam van alle kanten verzet; de leiders van die radikale en liberale partijen, welke bij de verkiezingen de hulp van arbeiders en kleinburgers behoeven, waren

wel gedwongen. evenals de leiders van de Arb. Partij, om erger te voorkomen, stelling tegen het ontwerp te nemen en een schijnactie in 't leven te roepen.

Hierom zijn zij door Treub eens, stevig onder handen genomen en toch, wat zij deden, was in 't belang van de heerschende klassen. Niemand minder dan Mr. Troelstra heeft dit met alle gewenschte duidelijkheid gezegd. Na de beweging onder het volk toegeschreven te hebben aan een min of meer geschokt zenuwgestel, betoogde hij, dat het „een zaak van algemeen belang” is, wanneer de leiders het vertrouwen van de verschillende deelen van het volk, die uiting aan hun ontevredenheid willen geven, niet verspelen. Anders loopden die ontevreden elementen gevaar „de prooi te worden van anderen, die minder gevoel van verantwoordelijkheid en minder politiek beleid bezitten. Het is dus, zei hij verder, gemis van een goeden blik ook in de naaste toekomst, als de regeering die leiders standjes gaat uitdeelen”.

Deze uiting van den leider der Arb. Partij is waard om onthouden te worden en daarom zoo belangrijk, omdat eruit blijkt, dat zelfs als de reformistische bedriegers actie voegen, zij knechtjes van de regeering blijven en tot doel hebben, de arbeiders van den werkelijken strijd af te houden. Zij doen hetzelfde als de burgerlijke demagogen, alleen met dit onderscheid, dat de laatsten het doen in het belang van hun *eigen* klasse.

Na het bovenstaande zal de lezer begrijpen, dat de „oppositie” al heel gauw bevredigd werd. Alle partijen waren, het er roerend over eens, dat een oorlogsheffing-in-eens, nu praktisch onmogelijk en onuitvoerbaar was. Ook de Arb. Partij liet haar oorspronkelijk plan van een directe heffing varen. Toen nu de minister zijn ontwerp zoo wijzigde, dat de dekking van rente en aflossing voor drie jaren werd vastgesteld en een verdere beslissing werd uitgesteld, konden de liberale en clericale demagogen de voortreffelijkheid van een heffing blijven verkondigen en toch tegelijkertijd het leeningsontwerp steunen.

Alleen Treub, de vrij-liberalen en Chr. Historischen, hadden dit bedrog niet noodig en konden zoo ongenueerd en brutaal mogelijk uiting geven aan wat er leeft in de bezittende klasse. Onomwonden verklaarden zij zich principieele tegenstanders van een heffing-in-eens, nu en over drie jaren. Nooit zal Treub met een dergelijk voorstel komen.

Het is juist de groote grief, die de liberalen en reformisten tegen Treub hebben, dat deze in zijn dictatoriale macht te weinig op de arbeiders let, en in zijn minachting voor 't proletariaat zich, niet genoeg toelegt op het bedriegen der arbeiders. Zij meenen, dat hetzelfde bereikt kan worden, zonder tot verzet te prikkelen, en daarom vonden zij het geen daad van staatsmanswijsheid, dat Treub nu al ging verstellen, ook over drie jaren de bezitters te zullen sparen. De vrijz. dem. Bos drukte het zoo uit: „Een staatsman moet nooit zeggen: ik doe het nooit.”

Dit maakte, dat tenslotte de vrijz. democraten, die groote neiging hadden, om vóór 't ontwerp te stemmen, tegenstemden en het amendement-Vliegen steunden, dat bepaalde, dat de aflossing der oorlogssleening over drie jaren zal moeten geschied eendoor en belasting op vermogen en inkomen.

Met 61 tegen 22 stemmen werd het regeeringsvoorstel aangenomen en het amendement-Vliegen verworpen. De 26½ miljoen opcenten zijn er eenmaal en zullen niet zoo gauw meer verdwijnen. Rutgers gaf al de verzekering, dat de 26½ miljoen al drie-maal zullen uitgegeven zijn, vóórdat zij vrijvallen en voor de aflossing niet meer noodig zijn, en de heer Treub rekende al voor, dat hij voor de defensie van Indië, voor betere bewapening, hier, voor de onderwijs-pacificatie, voor „sociale wetten” een 60 miljoen nieuwe belastingen moet hebben; hij gaf een schema van een financieel plan, waarop nieuwe verbruiksbelastingen niet ontbreken; de tabaksbelasting is reeds in voorbereiding.

De heerschende klasse en haar vertegenwoordigers hebben niet geschroomd, de toch al zoo zwaar getroffen arbeiders nog meer neer te drukken in hun ellende; zij zullen er ook niet voor terugschrikken de schandelijke belastingdruk voor 't proletariaat nog grooter te maken.

Over twee jaren, als de aflossingskwestie weer aan de orde komt, zal er van een kapitaalbelasting, die bijna alle partijen zeggen te begeeren, niets komen. De „vurigste voorstander” van deze belasting onder de burgerlijke partijen, de heer Bos, liet nu al doorschemeren, dat het lang niet vaststaat, dat hij over twee jaar weer vóór een kapitaalbelasting zal stemmen „Een heffing-in-eens kan onmogelijk worden”, zegt hij en in denzelfden geest spraken de

unie-liberalen, klerikalen. Twee jaren zullen de heeren „vurige voorstanders” blijven en de arbeiders aan zich gebonden houden en dan wordt de belasting natuurlijk weer praktisch onuitvoerbaar.

Voor dit bedrog willen we de arbeiders waarschuwen. We zeggen tot hen: Wilt ge de arbeidersklasse voor totale verlamming behoeden, dan moet ge den strijd willen en daarbij niet rekenen en vertrouwen op hulp uit de burgerij. Maar ook moeten we hen waarschuwen voor de Arb. Partij, die terwille van het „A. K.” en het „Staatspensioen” de regeering zal blijven steunen en den strijd vermijden. Zelfs bij dit Kamerdebat sprak Troelstra zijn vollen eerbied uit voor „de verdiensten” van Treub en schonk nog zijn „volkomen vertrouwen” aan het hoofd van het Kabinet, den heer Cort van der Linden, dien hij gaarne „houden wil”. De Arb. Partij doet als een meisje, dat telkenmale door haar minnaar bedrogen, zoo nu en dan eens in woede losbarst, maar toch alle hoop niet laat varen en zich telkens weer aan haar minnaar overgeeft.

Los van de liberalen, maar ook los van de Arb. Partij zal het proletariaat zich tot een revolutionaire macht moeten vormen. Dan behoort zoo'n geraffineerd belastingschandaal, als nu is tot stand gekomen, tot de onmogelijkheden. Dit is zeker: de S. D. P. zal al haar krachten inspannen, en haar plicht doen, om te zorgen, dat over twee jaren de revolutionaire wil van de arbeidersklasse sterker is dan thans. H.

In een der eerstvolgende nummers, komen wij nog op de diepgaande beteekenis voor de strijd der arbeiders van deze financiële kwestie terug. Red.

Ingezonden.

Legenden.

Uitspreken wat is...

In *De Tribune* van 21 Nov. tracht v. S. het ontstaan van onjuiste denkbeelden over de houding der soc. dem. in dezen oorlog tegen te gaan. Maar m. i. op averechtsche wijze. Want het is niet waar dat de *Bremer Bürger Zeitung* is „staande gebleven”; dit blad toch bevatte toen de oorlog eenmaal was uitgebroken een hoofdartikel met een oproep aan de arbeiders om nu hun plicht te doen „dapper maar niet onmenschelijk”. Men kan van meening verschillen over de houding van de 17. Deutsche Rijksdagleden maar het feit blijft toch bestaan, dat zij *gezwegen* hebben daar waar spreken plicht zou zijn geweest n.l. in de Rijksdag. En dan de omgevallen „marxisten”. v. S. wil toch niet zeggen dat de engere geestverwanten van *De Tribune* als Louis de Brouckère, Curt Rosenfeld, Compère Morel en zoovele andere, om van onze Engelsche vrienden nu maar niet te spreken, van marxisme en imperialisme zoo heel veel minder wisten dan wij alle door de bank hier in Holland?

In verband hiermede wil ik wijzen op een uitspraak van v. S. in *De Tribune* van 25 Nov.: „Voor mij, en ik durf zeggen voor de meeste pg. is een volksleger nooit iets anders geweest, dan een leger ter verdediging van arbeidersrechten en in de tegenwoordige ontwikkeling: ter verdediging van de dictatuur van het proletariaat. Het vaderland verdedigen — daaraan hebben wij nooit gedacht.” Als dit zoo is, waarom is dan niemand uit de partij ook v. S. niet, opgekomen tegen het hoofdartikel in *De Tribune* van 10 Aug. 1912 waar pg. Wijnkoop onder het hoofd „Landsverdediging” o.m. het volgende zeide:

„Nederland niet te laten plat trappen door een buitenlandsche vijand, het is zeker een belang niet alleen van onze groote en kleine bourgeoisie, vooral ook van onze belangrijke agrarische bevolking, maar zeker zelfs van het proletariaat.

Wie het doel wil, moet de werkelijke middelen willen. Hierin evenwel treedt de classescheiding in Nederland ten opzichte van het vraagstuk der landsverdediging op. Hier blijft het proletariaat oprecht, maar de klassen van de burgerij, klein en groot, kunnen hier niet oprecht blijven. Er is maar één middel om Nederland buiten de Europeesche oorlog te houden, en dat is, zooals in ons strijdprogram staat: Invoering van een algemeene volkswapening inplaats van het staande leger, nadat het militaire stelsel is afgeschaft. Dit zou Nederland maken tot een levende vesting waar de Europeesche imperialisten hun handen af zouden houden, alléén reeds om een zoo stevig volk niet tot vijand te krijgen.”

Niet het tegengaan van legenden door het vormen van nieuwe maar het klip en klaar uitspreken „wat is”, is m. i. thans zoo hoogst noodzakelijk.

Met partijgroeten,

A'dam, 26-11-'14.

Siewertsz.

Nu S. mij in dit stukje aanhaalt, een enkel woord mijnerzijds.

De *Bremer B. Z.* is staande gebleven. S. moge uitdrukkingen aanhalen, die buiten hun verband niet beoordeeld kunnen worden, de *Bremer* staat tot op het oogenblik op agressief anti-imperiatistisch standpunt.

Over de 17 leden van de Rijksdag nerschik ik met S. niet van meening. Gelukkig heeft ten minste Liebknecht thans zijn volle plicht gedaan.

Wat de „engere” geestverwanten van *De Tribune* betreft, inderdaad — en dat kon S. weten — doorgronden zelfs deze, blijkens hun daden, lang niet allen het Imperialisme. Of ook Kurt Rosenfeld daarbij behoort is mij niet bekend, maar wel: dat dezulken ook in het binnenland worden aangetroffen.

Over de Volkswapening deelde de Redactie reeds mee, later het woord te zullen nemen. Maar ik plaats mij ook thans op het standpunt door mij toen — na bespreking in de Redactie — voorgestaan. Natuurlijk heeft dat niets te maken met het verdedigen van het „vaderland”. Op welk standpunt staat echter S.? In zijn *uitspreken wat is*, vernemen we dit — niet. Wp.

Van de Afdelingen.

Amsterdam. Donderdag spraken in de werkeloozen-verg. Kitz en Van Zelm.

Vrijdagavond vergaderde de afd. huishoudelijk. De zaak-Saks kwam aan de orde. Saks meldde door ongesteldheid niet aanwezig te kunnen zijn. Een interpellant veroordeelde het onorganisatorische optreden van Saks door niet naar de Commissie te gaan. Een motie van afkeuring van over het niet-opnemen door de Redactie werd niet behandeld, omdat bij stemming werd uitgemaakt dat zulke zaken beter bij de verantwoording van de Redactie voor het Kongres worden uitgemaakt.

Wij maken opmerkzaam op de volgende vergaderingen: *Vrijdagavond 18 Dec. spreekt Luteraan in cursusverg. in Maison Prins Waterloo plein 35 over Het Nationalisme en de Arbeiders.* Zaterdagavond 19 Dec. spreekt Wijnkoop in het Hof van Holland (Rembrandtplein) over: Die Internationale und der Krieg. Zondagmorgen 20 Dec. spreekt Wijnkoop in de ochtendverg. Odeon over de Internationale 1864-1914, wat ze was en wat ze worden moet. *De eerste Kerstdag in het Concertgebouw 's middags vergadering der S. A. V. tegen de Oorlog vóór Demobilisatie.* Spreker: Van der Berg uit Rotterdam, Domela Nieuwenhuis en L. de Visser.

Haarlem. Dinsdag 1 Dec. sprak hier het „socialistische” Kamerlid A. H. Gerhard voor de Vrijdenkers, en preekte o.a. dat als alle menschen vrijdenkers waren, dat de oorlog dan ware voorkomen! Onzerzijds merkte Langenberg in debat op, dat dit dwaasheid was. Alleen als de arbeiders wat meer geluisterd hadden naar hen die de gevaren van het imperialisme uiteen zetten, in plaats van naar kortzichtigen en reformisten, dan hadden de arbeiders kunnen trachten de oorlog te voorkomen.

Hilversum. Maandag 7 Dec. sprak Wijnkoop voor het Gooisch Agitatie-Komitee der S. A. V. in „De Harmonie”. Door het hondenweer was de verg. niet zoo goed bezet als gewenscht was. Toch waren een 150 arbeiders aanwezig: géén S. D. A. P.'ers. Het onderwerp was: De Oorlog, de Ellende en Onze Eischen.

Groningen. Dinsdag sprak Wijnkoop voor 80 personen over: Nationalisme en proletariaat. Door een drietal personen werden enkele vragen gesteld.

Korrespondentie. Wij ontvangen nog 2 ingezonden stukken van Haagsche partijgenooten i. z. Saks. De een constateert dat de onderstreeping in de Haagsche motie ook niet van de Haagsche afd. is. Daarentegen wordt dus van andere zijde medegedeeld dat die onderstreeping toch van de voorstellers is. In elk geval is ze niet van de Redactie. — De ander komt op tegen de wijze waarop Saks in de *N. T.* deze zaak behandelt.

Soc. Dem. Partij, - Afdeling Rotterdam.

OPENBARE CURSUSVERGADERING

Vrijdag 18 Dec. 's avonds half negen, Vereenigingsgebouw, Goudscheweg.

Spreker: **Dr. W. v. Ravesteijn.**

Onderwerp: **De Internationale van '89, de toekomst der Internationale.**

Entree vrij.

Debat vrij.